

Fuga smrti a života

Máme, my nemnozí,
svou víru.
A jsme s ní sami.
Jsme na ni sami.

Nevíme, co nastane:
ale štěstí to nebude---

iii. viii. mmiv
*

V kalném světle

věci znát se nám dávají
svou rozvleklostí a bolestí,
svým pomíjením a hlukem.
Vzduch na zpocené lepí se tělo,
které marnost snaží se zatajit
a ubohou trapnost,
v níž *na této* žije Zemi----

xii. viii. mmiv

*

Před deštěm.

Snad. Konečně.

Sežehlá tráva
i seschlé listí
úpěnlivě hledí
k mrakům,
jimiž obloha natéká.

Vřeští psi,
potí se tělo,
dlaně se lepí.
Celý čpíš a
zalyká se dech.

Vítr ani se nepohne
před deštěm. Snad----

xii. viii. mmiv

*

Novoluní. Bezhvězdná noc,
jež o to temněji se tmí.

Důvěrněji obklopují
tě věci, jež zlý mají sen.

Co změnilo se? Nic asi.
Možná všechno. Poví někdo?

xvii. viii.mmiv
*

Vezdejší bytí bez hranic,
žádné jiné ani není.
Pro tuto Zemi
nalézt musíš smysl.

Přítakat bídě i hnusu,
jež ospravedlňuje žití
za poledne, v čase
nejkratšího stínu:

Incipit tragoedia----

xxiii. viii. mmiv
*

Hustě prší,
až kolem to duní.
Ústa kaluží překotně se otvírají,
hekticky mrkají jejich oči.

Passaglia myslí bičuje žádostí,
nad kterou kroutíš jen hlavou.
Děšť zklidnil se,
kolem utichlo to----

xxiv. viii. mmiv

*

Vyzvání na konci světa.

Již je čas? K čemu?
K naději? K ustrnutí?
Je hrozba? Je útěcha?

Po smrti boha
z okovů propuštěný člověk
do otroctví upadl
svých nezušlechtěných pudů,
v nichž smysl *vidí* Země.

Básníci však vědí,
že snem Země je:
stát se neviditelnou.
Jenže: *mnoho lžou básníci---*

xxvii. viii. mmiv

*

Hlad po básni:

Kručí ti v mysli,
ale sliny nesbíhají se slov.
Podivně vyprahlé jsou oči,
do nichž chlad vpadá noci.

Chomáč luny
krátce na tebe počkal,
když nad koruny
zavěsil se stromů.

V mysli ti kručí:
jsou dny bez nocí,
jsou noci bez útěchy,
je spánek bez tebe.

Co za život vedeš,
že po básni lačníš,
avšak prázdnými
meleš ústy?-----

xvii. ix. mmiv

*

Jedeš, kudy jsi jezdíval.
Cosi povědomého se vrací,
jež zanechals tu snad.
Sebe možná v tom poznáváš
či jen cosi svého.

Tak dlouho scházelo ti to,
že *divíš se* stále,
jak moc jsi se změnil.
Mimo dobré a zlé.
Pouze *žasneš*-----

xxiv.ix.mmiv

*

Přeci se na všechny
můžeš vysrat!
Na ženu, na cizí,
jež civí na tebe
a před jejichž blbostí
cítíš se nesvůj.
Že nejsi blbec,
vnímáš jako přítěž.
Serou na tebe všichni,
tak jim to vrať----

xxiv. ix. mmiv
*

Přemítáš, jakou
barvu mají mraky.
Světlem zalehly uši,
oči drásá hluk.

Musíš, byť nechceš.

Bolesti navzdory
žít naučit se musíš
bez odpovědi
na otázku *Proč?*

Není to pokora:

Je to *čest!*

xxiv.ix.mmiv

*

Sklo, ocel a hluk.

Prach, únava a žízeň.

Svět potí se stroji,

v něž mění se lidé.

Trpělivost nám došla,

ale čekat jen smíme.

Místo údivu zděšení

původem je moudrosti.

Její cílem ne klid,

ne jistota, ne blaženost,

nýbrž *chudoba*----

xxiv. ix. mmiv

*

Jsme pevného hledí,
s ocelovými rysy.
Bílým žhneme plamenem,
vrtkavost neznajíce proměn.
Válka v krvi nám zraje.
Nepatrní v činech,
nemnozí počtem,
stráž držíme čekající
Adventu toho nejzazšího.

Bezmocní,
s prázdnýma rukama,
vítězně vyjdeme,
až s rozhodnutím
se střetneme,
kdo s koho.

Oběti budou nescíslné,
již nyní jsou.
Moudrost proroctvím není,
útěchu nehledáme
ani neposkytujeme:
vždy jen pravdu!
A ta o štěstí nestará se,
ni ohledy nebere žádné.

Jsme pevného hledí----

xxiv. ix.mmiv

*

Kapky ze špiček větví
dunivě o listí pleskají---

viii. x. mmiv
*

Tma, v níž vidíš
jen tvých psů špičky ocasů---

xi. x. mmiv
*

Mrzne, až hvězdy
se chvějí a tráva
pod kroky chrastí---

xi. x. mmiv

*

Sežloutlo listí,
dumavě vanutím
se kýve. Tichý den---

xii. x. mmiv
*

Prší bez ustání.
Místo hodin
kapek dunění
rytmus udává dni---

xvii. x. mmiv
*

Co vidíš, hrůza je.
Jsi v koncích.
To však je teprve začátek---

xxvii. x. mmiv

*

Kroky chrastí spadaným listím.
Hnilobná žluť mraků
noční městské oblohy
smutek probouzí, jemuž
bránit lze stěží.

Důstojnosti pozbyl jsi vší,
zbytek uchovej si
příčetnosti i soudnosti.
Víc činit nelze---

i. x. mmiv
*

Jsme pevného hledí?
Smrtí nezmění se nic.
Vše skončí---

vi. xi. mmiv
*

Poslední chuchvalce světla třepetají se
ve stromů holých korunách.

Podzim naplnil cestu chladem,
noc vyhaslými objetími,
spánek bezbarvou únavou.

Doufat v co?
Že zlý je to sen
a bdění kdes jinde?

Vítr tmou cloumá,
krade nám hvězdy---

xvii. xi. mmiv
*

Zima úzkost přináší,
sníh halí-li Zemi.
Z oken domů
odpudivé prosakuje světlo.

Mezi oblaky
prořezává se luna
a na cestě domů
roztroušené třpytí se
verše, které neslyšíš---

xxi. xi. mmiv
*

I na ostnatý drát
sněhové snášejí se vločky---

xxii. xi. mmiv
*

Vítr opírá se do oken,
modrobílý slibuje den---

xxvii. xi. mmiv
*

*I v tuto chvíli kdosi bdí.
I v tuto chvíli ústa se smějí.
I v tuto chvíli oči pláčou.
I v tuto chvíli pěst se zatíná.
I v tuto chvíli dotyk vzrušuje.
I v tuto chvíli děje se svět---*

xxvii. xi. mmiv

*

Advent

i.

Půjde to?

Cokoliv uděláš, špatné je.

Nebo smýšlí o tom kdo jinak?

Dlouho *zbytečně* čekáš,

že nového, lepšího cosi

přihodí se, jež úděl

ospravedlnilo by ti nyníjší.

Minulost v sobě vykoupit

a budoucnost otevřít

rozdrčením přítomného,

jež nestojí za nic.

Bezcenný vedeš život

v ubohé trapnosti,

která čas bere ti,

důstojnost i přičetnost.

Velká odnaučil ses slova;

hymnus ani elegie,

natož óda nepatří

do tohoto času,

do tvého žití....

ii.

Hvězdami osrstěná noc

chladem kráčí ti vstříc.

Přežít, pouze přežít ze dne na den,

z noci na noc; víc nic.

Bezvětrí nad poli bezútěšnost značí,

stromů holé větve zplihle visí,

jako promarněné visí naděje.

Je radost nějaká?

Je podvečerní opuštěnost

ve vlhkých, liduprázdných ulicích,

je smutek kalného světla lamp.
Je odpor klást za krokem krok,
když *nic není*, co očekávalo by tě dobrého.
Je to, co není.
A žádné: „mělo by být“,
či: „má býti“; žádný konjunktiv.
Pouze syrová, holá fakta.
Z toho však báseň nesložíš nikdy!

iii. xii. mmiv

*

Jsou dny, kdy bolí vše
více, než by mělo.
Jsou dny, kdy nevíš kudy kam.

Jsou dny rozemleté
mezi zuby zisků a ztrát.
Jsou dny, které neměly by být---

v.xii. mmiv
*

Se zapadajícím sluncem
pohasínají naděje, které
ranní přinesla oblaka.
Dobrý byl den, dokud
nezačali jsme mluvit.
K řeči i mlčení
odvahy je třeba.
Jsi zbabělý?---

vi. xii. mmiv

*

Zvadly květy,
zabolela hlava:
další odvanul den---

vi. xii. mmiv

*

Na nejbezbožnějším místě
prostou zahlížíš krásu;
tu, které všimnou si nemnozí.

Daleko všechen promarněný je čas,
který nikdo ti nevrátí.
Co se zbytkem učiníš žití?

Noc zaplněna chladem a hlukem
bezmoc jen umocňuje;
tu, kterou zakusí nemnozí---

vi. xii. mmiv
*

Adventní město:

Město příšer a duchů.

Pokolikáté již udárkování?
Nezní nikdy rouhavěji zpěv.

K čemu jsou svátky?
Máme co slavit?

Tím nemarní čas,
křehký jako hlavička novorozence---

vi. xii. mmiv

*

Vánoční výzdoba okolo,
zvratky po zemi.

Tma naplněná
štiplavým pachem města.

Z přízemí až po střechu
jehličí voní.

Uvnitř uvěznění
však necítíme nic---

vii. xii. mmiv
*

Setmělo se.

Chlad schoužil k sobě světlo,
na jeho místě bolavá
hnisá rána města.

Špínu ukryje tma,
pustotu odhalí však
a zrudný kýč.

Setmělo se.

Dodnes na hvězdu čekáme,
jež zrození oznámí nám,
už ani nevíme koho.

Další loučí se rok,
který v rozpacích
v koutě se krčí.

Setmělo se.

Na skřipci napínaná slova
bolestí mlčí, zatímco jiní
místo nich nestoudně mluví.

V čelistech uvízli jsme žití,
které na cáry povinností nás trhá
a zasliněné smrtí plive ven.

Setmělo se.

viii. xii. mmiv

*

Snadno neotevírají se ti oči,
leccos přehlédneš raději,
nežli připustil bys život---

viii. xii. mmiv

*

Dlouhými vlasy nahotu
zahaluješ prostydlých údů
a nevíš ani, že na tebe hledím---

viii. xii. mmiv

*

Bezradně sedíš a hlavu
o hranu opíráš stolu.
Prohrál jsi cosi,
či síly jen sbíráš?

viii. xii. mmiv
*

Ojíněný den
do mrazivého
zahalený oparu---

xi. xii. mmiv
*

Den lehl mrazem.
Nikdo, ni luna,
bdít nezůstal celou noc---

xi. xii. mmiv
*

Spáru mezi smrtí a životem
přestřihl jsi a naráz
nového je tu cosi.

Zásluhou tvou, vinou tvou---

xi. xii. mmiv
*

Kdo hýbá větrem,
kdo rozechvívá ho,
kdo třese jím?

Z větví opadalo listí
a skrz ně vidět je luna,
jak nehnutá je až k tesknotě---

xi. xii. mmiv
*

Schází nám básně.
Je *toto* pro básně čas?
Byl pro ně *kdy*?

Jsme bez básní lidé.
A život *přesto* jde dál---

xi. xii. mmiv

*

Dohořívá-li svíčka,
největším plame,
nejjasnějším plamenem.

Dá o nás lidech
podobného cosi se tvrdit?

xi. xii. mmiv

*

Na sních čekáme
o třetím Adventu,
ne na hvězdu.

Bezbarvě mračí se Země,
jež za svou stydí se nahotu---

xii. xii. mmiv
*

Ušchlá tráva
rozkvetla jíním,
jež shazuje vánek
z větví a jehličí---

xii. xii. mmiv
*

Vytrvale zelené sosny
a zoufale na holých větvích
visící rudá jablka
za pravdu dávají zimě,

jež se složenýma rukama
zahradou bloumá
a vzpomíná,
kde byla vloni---

xii. xii. mmiv

*

Otupěle v holých větvích
sedí kos. Co za to by dal,
kdyby jaro už bylo---

xii. xii. mmiv

*

Dnes již neudržíš víčka,
když tolik je všude světla.

Kdo temnotami chodí?
Žádné za ním nezůstanou stopy---

xvii. xii. mmiv

*

Bez sněhu Advent,
bez hvězdy obloha,
bez boha Země---

xvii. xii. mmiv
*

Vítr do oken opírá se,
plamen mihotá se svíčky.

Skrojek luny po nebi vrávorá,
až hvězdy smíchem se třesou---

xviii. xii. mmiv

*

Lehce sněží,
vrší se ticho,
tolik postrádané---

xix. xii. mmiv
*

Vítr pohání sních,
který v nezvyklých
snáší se úhlech---

xix. xii. mmiv
*

V náručí tvé oddechuje dítě,
o zlu netuší, neví nic---

xxii. xii. mmiv
*

Kouř z komínů stoupá
a polednímu uhýbá větru.

Cesty jsou pusté,
bezbožné svátky.

Více bude světla---

xxv. xii. mmiv
*

Luna vysoko stojí
a chladný rozlévá třpyt.

Venku neklidná noc
vinou hloupých lidí,

uvnitř milostivý spánek
křehké objímá údy.

Život cestou je,
kterou nepřezijeme.

Hrst každý máme štěstí,
zbytek mořem je strastí.

Jak říci a *kdy*,
že stálo to za to?---

xxv. xii. mmiv

*

Hustě prší,
krev stéká Herodových neviňátek.
V jakém žijeme to světě?

Z vína, v něž voda se proměnila,
dávno ocet se stal.
Obnaženou špínu déšť nesmyje.

Až potopa---

xxvi. xii. mmiv

*

Pominula zloba,
vousů ses zbavil.
Nikoli vřak smutku---

xxix. xii. mmiv
*